

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Jordi Cuixart

Vagi per endavant la meva enhorabona a Quim Monzó, 50è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. I és que he rebut, fa

molt pocs dies, una carta autògrafa de Jordi Cuixart, president d'Òmnium Cultural, enviada des de l'ominós Soto del Real, on ningú sap què hi fa, ni quins càrrecs té, ni quina sentència. Tot plegat, una ignomínia.

En aquesta carta, Cuixart diu:

"Estimadíssima Isabel-Clara, Neruda deia: podran tallar les flors però no podran aturar la primavera.

"En aquell lliurament del Premi d'Honor ens deies: *Sapere Aude!* Ho recordo molt.

"Com aquell dinar amb en Sanchis, en Partal i tots dos anaven amunt i avall de Joan Fuster a la Muriel en un tres i no res. Els Països Catalans!

"Fou un honor tan gran per a mi acompanyar-te a l'escenari per recollir el teu Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

"Ens sabem rics de tendresa i coratge; el poble que també som tu i jo.

"Amb tot l'amor del món, Jordi Cuixart".

Que Jordi Cuixart sigui a la presó és un enigma jurídic, però sobretot humanístic

És tan emocionant que he hagut de recórrer als meus amics els estoics, per resistir-ho. Imagino que el mateix greuge li sap a Cuixart per no haver acompanyat Monzó al lliurament del Premi.

En aquesta carta puc calibrar la tendresa, però també la injustícia de què és objecte un home pacífic, que ens cominava a no retornar-nos si ens ofienien i que cridava ara i adés pau, sobretot pau. Que sigui a la presó és un enigma jurídic però sobretot humanístic.

La cultura catalana, que ha passat tants sotrats, tants embats, tants atacs, encara respira. No té la millor salut del món, però déu n'hi do. I a sobre estan sorgint unes generacions molt vàlides d'escriptors i d'escriptores que ens fan pensar que, al capdavant, no hem perdut el temps.

Gràcies, Cuixart. Gràcies a tots els qui han posat un granet de sorra o un pedrot d'enormes dimensions en això que maldem per alliberar, que és una llengua, un poble i una cultura. Malgrat els fanàtics i els qui encara no s'han as-sabentat que "en Flandes se ha puesto el sol".

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El banc del si no fos

L'Ajuntament de Palma té el domicili en un edifici barroc de la plaça de Cort. Llegeixo que va ser construït entre 1649 i 1680. Ritme raonable. La municipalitat devia anar grassa de diners. Els arquitectes, Pere Bauçà, Miquel Oliver i Bartomeu Calfat, duen noms indubtablement mallorquins. Al davant, plantada enmig de la plaça, hi ha una olivera que sembla de la mateixa factura arquitectònica i que si no té mil anys els supera. "Arbre centenari, amorós pontava la soca torçada, perquè sense ajuda/poguéssim pujar-hi", deia d'una altra olivera Joan Alcover en l'elegia impressionant que comença així: "Faune mutilat, brollador eixut, jardí desolat/ de ma joventut..."

Els nens no poden pujar a "la soca torçada" de l'olivera de la plaça de Cort. Una petita protecció impedeix fins i tot tocar-la. En canvi, l'edifici de l'ajuntament... El barroc és normalment imposant i, quan vol, agressiu. No és de fer amics. El barroc de l'ajuntament de Palma desmenteix la normativa. El voladís de la teulada convidava el vianant a refugiar-s'hi quan plou.

“A Palma s'hi reuneix gent cada dijous per a la llibertat dels presos

Amb pocs efectes pràctics, suposo, perquè la visera és molt amunt, però la intenció acollidora hi és. Al carrer, on hi hauria d'haver la porta d'entrada, hi ha un gran finestral amb un banc molt llarg de pedra per seure-hi. No hi ha porta principal. Les autoritats, quan ingressen al seu lloc de feina, ho fan per dues de laterals, no gaire altes i desproveïdes de qualsevol arc majestàtic. A la façana de l'ajuntament de Palma la prioritat la tenen els ciutadans. Sempre hi ha gent asseguda al banc. Si els governants del XVII impulsors de l'edifici no van censurar l'acudit dels arquitectes és que devien

tenir unes idees clares sobre el paper dels servits i dels servidors. Una petita llum democràtica, d'una democràcia molt *avant la lletra*, s'intueix.

En diuen el banc del "si no fos". A cada poble n'hi ha un, només que a Palma està institucionalitzat: el banc on es reuneix la gent d'edat per lamentar-se: "Si no fos pel reuma...", "Si no fos que no hi veig...", "Si no fos aquesta cama..." Faune mutilat, brollador eixut, jardí desolat de ma joventut...

Cap a les nou del vespre, baixant pel carrer de Colom en direcció a la plaça de Cort, vaig sentir un cor que entonava *El cant dels ocells*. Cançons de Nadal, en aquesta època? En el banc del si no fos s'havia reunit un grup d'unès cinquanta persones. Vaig escoltar la lletra: l'havien canviada. Després van interpretar *La presó de Lleida*, també amb una altra lletra. "Venim cada dijous. Cantem per reclamar que els presos polítics catalans siguin alliberats i per la democràcia." Jo he vingut a Palma per assistir a la incineració de Toni Artigues, divulgador dels poetes catalans i activista cultural i polític. Si no fos per ell i tants balears...